

La mona de Pasqua del bosc

Vet aquí que una vegada hi havia, en un bosc ple de flors, ocells i papallones, una colla d'animals que esperaven amb molta il·lusió l'arribada de la Pasqua. La llebre Lluna saltava d'una banda a l'altra, tan contenta que gairebé no podia parar quieta.

—Ja falta poc! Ja falta poc! —deia—. Aquest any farem una mona de Pasqua ben especial!

El petit eriçó Roc, que era molt curiós, la va mirar amb els ulls ben oberts i li va preguntar:

—Però… què és exactament una mona de Pasqua?

La guineu Bruna, que sabia moltes històries i sempre parlava amb molta calma, es va acostar somrient.

—La mona de Pasqua és un pastís que es fa per celebrar la Pasqua —va explicar—. A vegades porta xocolata, ous, plomes o figures boniques. Però el més important no és com és per fora, sinó fer-la junts i compartir-la amb qui estimem.

—Oh! —va dir el Roc—. Llavors és com una festa que es pot menjar?

La granota Jana va fer un bot altíssim i va riure.

—Síííí! I això sona boníssim!

L’esquirol Nil, movent la cua sense parar, va cridar:

—Doncs fem-ne una! Fem-ne una ara mateix!

I tots els animals van començar a pensar com podien ajudar. La gallina Paca va estirar el coll, tota orgullosa, i va dir:

—Jo puc portar ous. Els posaré en un cistell i aniré amb molt de compte.

—Jo portaré una mica de mel —va zumzejar l’abella Mel—. Així la podrem decorar i quedarà més dolça.

L’ós Bernat, que era gran i fort, però molt tendre, va aixecar una pota i va afegir:

—Jo ajudaré amb la farina i remenaré la massa. Tinc força per fer-ho bé.

El mussol Ot, que era savi i tranquil, va desplegar una fulla grossa on hi havia una recepta antiga i va dir:

—Escolteu bé: necessitarem farina, ous, una mica de llet, paciència… i molta alegria.

—Alegria? —va dir la Jana—. Doncs jo en porto un cistell sencer!

Tots van esclafir a riure i es van posar a treballar. El bosc semblava un gran obrador: la llebre Lluna anava amunt i avall portant petites coses, l’esquirol Nil ordenava els ingredients, l’ós Bernat remenava la massa amb una cullera enorme, i el petit eriçó Roc mirava cada pas

amb tanta atenció que semblava que volgués aprendre-ho tot de memòria.

Quan ja ho tenien gairebé tot a punt, la llebre Lluna va obrir una capseta per buscar la xocolata… i es va quedar quieta de cop.

—Oh, no! —va exclamar—. No queda xocolata!

Tots es van girar de seguida.

—Com que no queda xocolata? —va dir l'esquirol Nil, sorprès.

—Ni un trosset? —va preguntar la granota Jana.

La llebre Lluna va ensenyar la capseta buida.

—Ni un trosset…

Es va fer un petit silenci. El Roc va abaixar una mica les orelles i, amb veu fluixeta, va dir:

—Llavors… ja no podrem fer la mona?

La guineu Bruna es va ajupir al seu costat i li va acariciar el cap.

—És clar que sí, Roc. Una mona de Pasqua no ha de ser perfecta per ser especial —va dir amb suavitat—. Si la fem amb estima, ja serà la millor mona del món.

Aquelles paraules van fer somriure de nou els animals. De seguida, l'esquirol Nil va tenir una idea i va aixecar les potetes.

—Podem posar-hi maduixetes del bosc!

—I flors comestibles! —va afegir l'abella Mel, tota emocionada.

—Jo tinc ametlles ben bones —va dir l'ós Bernat.

—I jo hi posaré unes plomes de colors al voltant! —va dir la gallina Paca—. Quedarà preciosa!

—Veieu? —va dir la guineu Bruna—. Ja tenim una mona única.

Amb l'alegria recuperada, van acabar de preparar la massa i la van portar amb molta cura fins a un forn de pedra que hi havia a prop del riu. Mentre es coïa, una olor dolça i calentona es va començar a escampar per tot el bosc.

—Mmmmmm… —va fer la granota Jana, tancant els ulls—. Fa olor de festa!

—Fa olor de Pasqua —va dir el mussol Ot, content.

Quan la mona va sortir del forn, estava daurada i feia tan bona pinta que tots van obrir molt els ulls.

—Ara toca decorar-la —va dir la llebre Lluna.

I la van decorar entre tots, amb molta cura i molta il·lusió. Van posar-hi ous pintats de colors, maduixetes vermelles, ametlles cruixents i un fil de mel brillant que semblava un raig de sol. Finalment, el mussol Ot i el petit eriçó Roc van col·locar al damunt una figureta de pa en forma de conillet.

La granota Jana va aplaudir.

—És preciosa!

—És la mona més bonica que he vist mai —va dir la gallina Paca.

—És la nostra —va dir l'ós Bernat, somrient.

El petit eriçó Roc la mirava fascinat. Després va dir, gairebé en un xiuxiueig:

—Ara ja ho entenc… La mona de Pasqua no és només un pastís. És una festa per compartir.

Just en aquell moment, per un caminet ple de pètals, va aparèixer una tortuga velleta i amable que vivia a l'altra banda del bosc. Caminava a poc a poc, com sempre, i semblava una mica amoïnada.

—Arribo tard? —va preguntar, amb veu tímida.

La llebre Lluna va córrer fins a ella, li va agafar la poteta i li va dir amb un gran somriure:

—Mai és tard per compartir una mona de Pasqua!

Llavors tots van fer un cercle sota un ametller florit. Van repartir trossos de mona per a tothom, i mentre menjaven, reien i explicaven històries. El sol de la tarda anava pintant el cel de colors daurats i rosats, i el bosc s'omplia d'una calma dolça i feliç.

I aquell any, tots els animals van aprendre una cosa molt important: que la mona de Pasqua és molt més dolça quan es fa entre amics i es comparteix amb el cor.

I vet aquí un bosc, vet aquí una mona, aquest conte ja s'ha acabat… i la Pasqua va ser ben bona.

Pinta el conte

